

Заграли дзвони Загул Дмитро Юрійович

Заграли дзвони, заграли дзвони,
заграли...
Із буйним вітром на перегони
помчали.
Несуть розраду, несуть потіху
з собою
І під мужицьку обдерту стріху
спокою...
Принесли щастє, принесли волю,
свободу,
Прийшла надія на кращу долю
народу...
Заграли дзвони, веселі дзвони
воскресні,
Несуться світом шумливі тони
небесні...
Коли ж для тебе заграють дзвони,
народе?
Коли замовкнуть твої прокльони
й незгоди?
Коли ласкаво на наші рани
те сонце
Крізь чорні хмари хоч раз прогляне
в віконце?
Шумлять лісочки, шумлять потоки
весняні...
Коли згояться наші глибокі
ті рани?
Заграйте дзвони, хоч раз до бою
весело!
А прийде щастє і прийде воля
між села!
Ударте, громи, ударте, сильні
перуни,
Воскреснуть, може, раби безсильні
із труни!
Воскресне, може, народна доля
з могили!
Її тирани посеред поля
зарили.
Заграли дзвони, веселі дзвони
воскресні.
Несуться світом шумливі тони

небесні.
Коли ж для тебе зіграють дзвони,
народе?
Коли замовкнуть твої прокльони
й незгоди?..

1913

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zahul_dmytro_yuriiovych/zahraly_dzvony